

de krævede Kure, Oplæringer m. v. afholdes forskudsvis af den paagældende Sygekasse mod Refusion af Invalideforsikringsfondens Midler af den Del af Udgifterne, som det ikke paahviler Sygekassen selv efter dens Vedtægt endeligt at afholde, jfr. Lovens § 21, men som det fremgaar af de gjorte Bemærkninger angaaende Helbredelsesanstalterne, er Raadet uden Indflydelse paa disses Art og Antal. Udover som anført at kunne stille Krav til de forsikrede og Rentenydere om Iværksættelse af Kur, kan Invalideforsikringsraadet bevilge Hjælp til Kur i andre Tilfælde, jfr. herved Lovens § 24, og endelig bør det nævnes, selv om der her ikke er Tale om nogen økonomisk Hjælp, at Raadet ved Ministeriet for Sundhedsvæsens Skrivelse af 1. Marts 1929 er blevet bemyndiget til at virke vejledende overfor Børn under 15 Aar med Hensyn til Kur m. v. til Imødegaaelse og Formindskelse af Invaliditet.

Fremdeles maa af de forskellige Bestemmelser i Forsørgelseslovgivningen navnlig nævnes Fattigloven af 9. April 1891 § 61, saaledes som denne Paragraf senere er ændret, jfr. Lov Nr. 58 af 14. Marts 1924. Efter nævnte Paragraf kan der, for saa vidt Trang (økonomisk Trang) skønnes at være til Stede, som Fattighjælp uden Fattighjælps Virkninger ydes Hjælp til Kur og Pleje af visse nærmere angivne Grupper af Invalider, for saa vidt de paagældende er anbragt paa Statsanstalter eller paa dertil at Staten godkendte Anstalter eller af en saadan Anstalt under dennes vedvarende Tilsyn er anbragt hos private, jfr. nærmere foran. Speciel Hjælp efter Forsørgelseslovgivningen findes endvidere navnlig for tuberkuløse, jfr. bl. a. Lov Nr. 66 af 29. Marts 1924 om Statsstøtte til tuberkuløses Sygebehandling.

2. Almindelig Uddannelse.

Invaliden er i saa Henseende undergivet den samme Undervisningspligt som andre Borgere, d. v. s. Pligt til at lade sig undervise i tilbørligt Omfang i eller udenfor Skole, og Invaliden har derhos den samme Adgang som andre Borgere til at søge den offentlige Folkeskole eller andre almindelige Skoler. Yderligere er der truffet visse specielle Foranstaltninger af forskellig Art med Hensyn til Undervisning af invalide Børn.

Af disse specielle Foranstaltninger skal først omtales de to ovenfor nævnte Love af 31. Marts 1926 om henholdsvis døvstumme (døve) og blinde Børns Undervisning.

Disse Love indfører praktisk taget Skolepligt — modsat blot Undervisningspligt — i særlige Skoler for de paagældende Børn, dog saaledes at der gives Adgang til Undtagelse fra Pligten til at søge disse Skoler. Det bestemmes nærmere angivet i de omtalte Love, at ethvert Barn, der er saa døvt (resp. saa blindt eller svagtsynet), at det af den Grund ikke kan følge Undervisningen i den almindelige Barneskole eller i en særlig Skole for tunghøre (svagtsynede), fra og med det Skoleaar, hvis Begyndelse falder i det Kalenderaar, i hvilket Barnet fylder 7 (8) Aar, er pligtigt at modtage Undervisning paa en af Statens Døvstummeanstalter (Statens Blindeinstitut eller Blindeforskole) med mindre der efter Socialministerens Skøn (efter de stedlige Skolemyndigheders Skøn) paa anden tilfredsstillende Maade sørges for Barnets Undervisning. Naar et Barns Døvstumhed (Blindhed) først indtræder eller konstateres i en senere Alder, men dog inden dets fyldte 16ende Aar, skal det straks indkaldes til Undervisning paa en af de nævnte Anstalter. Undervisningstiden varer normalt 9 (10) Aar.

Foruden disse Skoler for døvstumme og blinde maa dernæst nævnes den Skole, der drives af »Samfundet og Hjemmet for vanføre« i Tilknytning til sammes Klinik og øvrige Virksomhed. Denne Skole har i Aaret 1928—29 været besøgt af ialt 91 vanføre Elever. I Forbindelse med Skolen har Institutionen en Børnehjemsafdeling med 40 Pladser, hvor Børnene kan optages til fuldstændig Opdragelse og Underhold. Og yderligere maa nævnes den Undervisning, som gives stammende og andre talelidende dels ved Statens